

4 слѣдъ пладне Рашидъ паша, придруженъ отъ двама свои човѣка, около които вървѣха и нѣкои мѣстни първенци, дойде на прѣдизвѣстената визита, посрѣщнатъ съ всички подобаещи въ случая почести. Той бѣ твърдѣ любезенъ съ всички, говорѣше ту на турски, ту на французски, и пожела да се запознае съ всички домашни. Той стоя тукъ не по-малко отъ единъ часъ, който прѣкара въ тихъ разговоръ както съ домовладиката, така и съ зетя му публициста. Прѣдметъ на разговора бѣха главно българскитѣ работи, съ които той бѣше запознатъ много добрѣ и по които сѣдѣше не като турчинъ прѣдвзетъ и фанатикъ, но като истински държавенъ мжжъ. Въ разговора си той често споменуваше името на Гавриила Кръстовичъ като на единъ честенъ държавенъ служител, а при това и уменъ български родолюбецъ. Той наричаше тоя българинъ достоенъ възпитаникъ и ученикъ на Стефана Вогориди, когото той позналъ още въ младинитѣ си.

Както е извѣстно, Стефанъ Вогориди, родомъ българинъ отъ Котелъ, мжжъ високо образованъ и надаренъ съ естествена политическа мждрость, бѣше достигналъ до твърдѣ високъ политически санъ въ турската държава, въ която игра една отъ най-виднитѣ роли прѣзъ първата половина отъ изтеклото столѣтие при двама султана: Махмудъ и Меджидъ, на които бѣше и постояенъ частенъ съвѣтникъ, ползущъ се съ безгранично у тѣхъ довѣрие. Той е участвувалъ въ сключването на одринския договоръ (1829) между Русия и Турция. Той е сжщиятъ, който въ своето незаглѣхнало българско чувство е подарилъ мѣстото, на което се издига днесъ българската въ Цариградъ черкова заедно съ насрѣщния тамъ метохъ. Не въ единъ и два случая той е помогналъ съ умнитѣ си съвѣти не само на цариградската патриаршия, при която като ви-